

Том му подаде четката със страх на лице, но със скрита радост. И докато Бончо работеше и се потеше на слънце, нашия майстор се изтягаше на сянка, ядеше ябълката и мислеше как да подмами нови помощници. А всяка минута прииждаха нови деца. Отначало те се надсмиваха, но после сами се впрягаха в работа.

Когато Бончо се умори, Том продаде следния ред за едно здраво хвърчило на Борка. Когато и той свърши, почна да боядисва пък Гончо, който даде на Тома една умряла мишка, вързана с конец, с който можеше да се върти. После се изредиха почти всички познати момчета на Тома и към пладне той стана вече истински богаташ. Освен поменатите вещи, той придоби още дванадесет обли камъчета, една развалена свирка, късче синьо стъкло, една макара, един ключ, който нищо не можеше да отключи, парче тебешир, стъклена запушалка, оловен войник, две живи жабчета, една држжка за врата, герданче за куче и едно счупено ножче. . .

Марк Твен.

Ц В Е Т Я.

— Заспала ли си, Ягодо?
 — Не съм заспала, Черешо,
 Тръндафила съм чакала.
 Той е на гости отишъл
 У кума у Босилека,
 Да ядат, още да пият.
 Морава им е софрата,
 Червен им божур — виното,
 Жълтото лале — ракия.
 Комарко гайда надува,
 Теменужка им играе.
 Слънчоглед ѝ се присмива:
 „Теменужке ле морава,
 Като си толкос мъничка,
 Защо на хоро излизаш?“
 Теменужка му отвърща:
 „Байно ле, Слънчогледе ле,
 Защо се толкос захласваш
 По това ясно слънчице,
 Та тебе никой не бере
 И те на китка не вие.“

Народна песен.